

POSTANOWIENIE Z DNIA 3 KWIETNIA 2001 R.

(WZ 16/01)

Dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania na podstawie art. 264 § 2 k.p.k. wymaga ustalenia, że stosowanie tego środka uzasadnia przesłanka ogólna określona w art. 249 § 1 k.p.k. a nadto zachodzi przynajmniej jedna z przesłanek szczególnych wymienionych w art. 258 k.p.k.

Przewodniczący : Sędzia SN płk E. Matwijów

Sędziowie SN : ppłk J. Dołhy (sprawozdawca), płk A. Kapłon

Sąd Najwyższy w sprawie Emila M., oskarżonego o popełnienie przestępstwa określonego w art. 158 k.k. w zb. z art. 351 k.k. w zw. z art. 353 k.k., po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2001 r. zażalenia obrońcy na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 marca 2001 r., mocą którego przedłużono wobec oskarżonego stosowanie tymczasowego aresztowania do dnia 7 czerwca 2001 r., po odczytaniu wniosku prokuratora

u t r z y m a ł w m o c y zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Zaskarżonym postanowieniem Wojskowy Sąd Okręgowy w W. przedłużył do dnia 7 czerwca 2001 r. tymczasowe aresztowanie wobec Emila M., a to wobec skazania oskarżonego, nieprawomocnym wyrokiem z dnia 19 stycznia 2001 r. za przestępstwo z art. 158 § 2 k.k. w zb. z art. 351 k.k. w zw. z art. 353 k.k., na karę 3 lat pozbawienia wolności.

Na postanowienie to zażalił się obrońca oskarżonego, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający bezpośredni wpływ na treść tego postanowienia, a polegający na bezzasadnym uznaniu, że tylko przedłużenie okresu trwania tego najsurowszego środka zapobiegawczego na najdłuższy okres przewidziany w ustawie zabezpieczy

w prawidłowy sposób tok postępowania w niniejszej sprawie podczas gdy wystarczającym środkiem zapobiegawczym będzie oddanie Emila M. pod dozór przełożonego wojskowego.

Podnosząc ten zarzut skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje :

Zażalenie nie jest zasadne.

Dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania na podstawie art. 264 § 2 k.p.k. wymaga ustalenia, że stosowanie tego środka uzasadnia przesłanka ogólna, określona w art. 249 § 1 k.p.k., a nadto zachodzi przynajmniej jedna z przesłanek szczególnych, wymienionych w art. 258 k.p.k. Skarżący, nie negując istnienia przesłanki ogólnej stosowania tymczasowego aresztowania, domaga się zmiany tego środka na łagodniejszy. Wbrew odmiennym wywodom zażalenia, sąd pierwszej instancji zasadnie przyjął, że potrzeba tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania uzasadniona jest przesłanką określoną w art. 258 § 2 k.p.k., mianowicie faktem orzeczenia wobec oskarżonego kary nie niższej niż 3 lata pozbawienia wolności.

W sytuacji, gdy w sprawie nie zachodzą szczególne względy w rozumieniu art. 259 § 1 k.p.k., stanowisko sądu pierwszej instancji nie może być skutecznie kwestionowane. Wbrew zastrzeżeniom obrońcy również określenie czasu dalszego stosowania środka nie nasuwa zastrzeżeń.

W wypadku przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania po wydaniu pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji, obowiązek określenia terminu, do którego stosowanie tego środka ma trwać, wynika wprost z treści art. 251 § 2 k.p.k. i art. 263 § 7 k.p.k.

Z powyższych względów należało zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.